

С мая 20 погашена история

M Ö T L E Y C R Ü E

Mötley Crüe

Мръсотията

ROCK BY VOLUME 200%

Rise *Fall*

Издателство Addix
София • 2009

MÖTLEY CRÜE

МРЪСОТИЯТА

*This edition published by arrangement with Harper Collins Publishers, Inc.
The Dirt Copyright © 2001 by Mötley Crüe*

© *Александрина Иванова и Мирослав Петров, превод от английски, София 2009 г.*

Редактор Светлана Драгнева

Коректор Иванка Иванова

Консултант Звездомир Керемидчиев – Звезди

За да защитим невинните, някои от имената на лицата в тази книга са променени, а други герои обединяват в себе си няколко персонажа.

© *Дизайн и художествено оформление bau-da design lab, inc. & daniel carter*

© *Дизайн на корицата и предпечат Милен Велков – Миленко*

© Издателство Addix

ISBN: 978-954-92327-4-5

Посетете Addix на www.addix.org

Посвещава се

— НА —

нашите съпруги
и деца

С НАДЕЖДАТА, ЧЕ МОЖЕ БИ
ЩЕ НИ ПРОСТЯТ ЗА ТОВА,
КОЕТО СМЕ СТОРИЛИ.

СЪДЪРЖАНИЕ

НЕРЪСОТМЕСТА

ЧАСТ 1
КЪЩАТА НА МЪТЛЕУ 1

ЧАСТ 2
ВЯТЪРНИЧАВИ ПО
РОЖДЕНИЕ 9

ЧАСТ 3
ВСИЧКИ ГОВОРЯТ ЗА НАС 44

ЧАСТ 4
КРЕПЦИ СРЕЩУ ДЯВОЛА 82

ЧАСТ 5
СПАСИ НАШИТЕ ДУШИ 126

ЧАСТ 6
МОМИЧЕТА, МОМИЧЕТА,
МОМИЧЕТА 162

ЧАСТ 7
НЯКОИ ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ
НИ ПРИЯТЕЛИ СА
НАРКОДИЛЪРИ 177

ЧАСТ 8
НЯКОИ ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ
НИ ПРИЯТЕЛИ БЯХА
НАРКОДИЛЪРИ 214

ЧАСТ 9
НЕ СИ ТРЪГВАЙ ЯДОСАН 247

ЧАСТ 10
БЕЗ ТЕБ 292

ЧАСТ 11
ПИСТОЛЕТИТЕ, ЖЕНИТЕ,
ЕГОТО 343

ЧАСТ 12
КРАЙ ПО ХОЛИВУДСКИ 412
БЛАГОДАРНОСТИ 442

**„ИСТОРИЯТА, НАПИСАНА ТУК, ЩЕ БЪДЕ РАЗКАЗАНА
ОТ ПОВЕЧЕ ОТ ЕДИН ЧОВЕК, СЪЩО КАКТО В СЪДА,
НАРУШЕНИЯТА СПРЯМО ЗАКОНА СЕ ПРЕДСТАВЯТ ОТ ПОВЕЧЕ ОТ ЕДИН СВИДЕТЕЛ.“**

– Уилки Колинс **1860**
„ЖЕНАТА В БЯЛО“

OFFICIAL NOTICE OF VIOLATION No 151655
County of Los Angeles Department of Health Services
Preventive/Public Health Environmental Management

DATE March 12, 1982

ADDRESS _____

ADDRESS same as 205

TO Micki Sixx, et al
SUBJECT garbage

Remove garbage stored at rear of premises.

Garbage must be stored in water-proof containers.

They must be removed at least once every 7 days

This notice shall be complied with as required by: ☐ State Health and Safety Code, ☐ California Administrative Code, ☒ Los Angeles
County Ordinance No. 7583, _____, Other Code _____
City Ordinance No. _____

CORRECTION DATE for pickup

RECEIVED ☒

MAIL SERVICE ☐

☐ FIRST CLASS

☐ CERTIFIED

780298 H-777 (REV. 3/79) 10/79

(WHITE-VIOLATOR, YELLOW-SANITARIAN, PINK-DISTRICT DIRECTOR)

LOS ANGELES COUNTY HEALTH OFFICER

BY Cathy Crain

TITLE

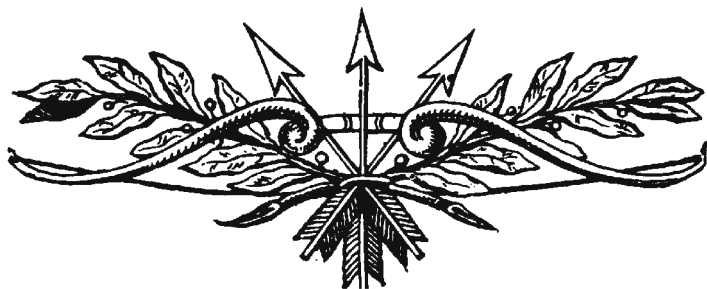
ИЗВЕСТИЕ ЗА НАРУШЕНИЕ

До: Мики Сикс и компания

Относно: боклук

Премахнете боклука, натрупан в района. Боклукът трябва да се съхранява във водоустойчиви контейнери, които трябва да се сменят поне веднъж в седмицата.

ЧАСТ ПЪРВА

КЪЩАТА НА MÖTLEY

Глава I В И Н С

В ТАЗИ ГЛАВА СЕ РАЗКАЗВА ЗА ПЪРВАТА КЪЩА,
КЪДЕТО ТОМИ Е СПИПАН В ДОСТА КОФТИ СИТУАЦИЯ;
НИКИ СЕ РАЗБЕСНЯВА, ЗАРАДИ ИЗКЛЮЧИТЕЛНОТО
НЕДОВОЛСТВО НА ВЛАСТИТЕ; ВИНС
КОПНЕЕ ЗА НАРКОТИЦИ ОТ
ДЕЙВИД ЛИЙ РОТ; А МИК РАЗУМНО И
С ПРАВО ОСТАВА НАСТРАНА

Казваше се Bullwinkle¹. Наричахме я така, защото в лице приличаше на лос. Въпреки че Томи можеше да има всяко момиче от „Sunset Strip“, така и не се разделяше с нея. Все ни казваше, че я обича и че иска да се ожени за нея, защото когато свършвала, можела да разпръсква течността си из цялата стая.

За съжаление, това не беше единственото, което разпръскваше из стаята. Имаше и чинии, грехи, столове, юмруци – общо взето, всичко, което

¹ Bullwinkle – лосът от аним. филмче „Приключенията на Роки и Блуинкъл“. – Бел. прев.

попаднаше пред разярения ѝ поглед. До онзи момент живеел в Комшън и никога не бях виждал някой да проявява такава агресия. Една дума казана накриво или един поглед бяха достатъчни да я накарат да избухне в ревностен гняв. Една вечер Томи се опита да я задържи настрана като блокира входната врата на къщата – ключалката отдавна бе счупена от многобройните опити на полицията да влезе вътре с ригници, – а тя грабна пожарогасител и го запрати през дебелото стъкло на прозореца, за да влезе вътре. Полицията дойде по-късно същата вечер с насочени към Томи пистолети, докато аз и Ники се криехме в банята. Не съм сигурен от кого се страхувахме повече – от Булуинкъл или от ченгелата.

Така и не поправихме прозореца. Това щеше да изисква твърде много усилия. В къщата, която се намиреше до един нощен клуб, често прииждаха хора, за да си правят афтерпатишата и влизаха или през счупения прозорец, или през изкорубената, разпадаща се кафява входна врата, която можеше да стои затворена, само ако я подпирал отдолу с парче мукава. Делях една стая с Томи, докато Ники, този цигот, бе взел голямата стая само за себе си. Когато се нанесохме, се съгласихме да се сменяме и всеки месец различен човек да живее в самостоятелната стая. Но така и не се получи. Изискваше твърде много усилия.

Годината бе 1981 и бяхме разорени, с хиляда евтини сингли, които мениджърът ни беше издал и с няколко скромни вещи на наше име. В първата стая имаше кожен диван и уредба, която родителите на Томи му бяха подарили за Коледа. Таванът бе нашарен с малки кръгли вдлъбнатинки, защото всеки път, когато съседите се оплакваша от шума, ние им отвърщвахме като удряхме по тавана с дръжки от метли и с грифове на китарите. Килимът беше пропит с алкохол, кръв, дупки от цигари, а стениите бяха обгорели до черно.

Това място гъмжеше от гадини. Ако искахме да използваме фурната, трябваше преди това да я оставим включена на макс за поне десетина минути, за да унищожим армията от хлебарки, които пълзяха вътре. Не можехме да си позволим пестициди и затова използвахме спрей за коса, за да унищожим хлебарките по стениите – поставяхме запалка точно пред дюзата на спрея и подпалвахме гадините. Естествено, можехме да си позволим (или по-скоро можехме да си позволим да откраднем) важни неща като спрей за коса, защото косата ти трябва да е вдигната, ако искаш да се размотаваш из клубове.

Кухнята беше по-малка от банята и също толкова отвратителна. В хладилника обикновено имаше някаква стара риба тон, бира, шунка, майонеза с изтекъл срок и евентуално няколко хот дога. Като се има предвид, че всичко това сме го откраднали от магазина за алкохол долу или сме го купили със спестени пари. Но обикновено Големия Бил, 200-килограмов моторист и охрана в „Troubadour“ (който умря година по-късно от свръх-

доза кокаин), идваше и изяждаше всичките хот дози. Много ни беше страх да му кажем, че това е всичко, което имаме.

По-надолу по улицата живееше една семейна двойка, които ни съжаляваха и от време навреме ни носеха по една голяма купа спажети. В моменти, когато сме били много зле, с Нику си хвацахме гаджета, които работят в хранителни магазини, само заради безплатната храна. Винаги обаче си купувахме пиенето сами. Това беше въпрос на чест.

В мивката плесенясваха единствените прибори, които притежавахме: две чаши за вода и една чиния, която понякога изплаквахме. Имаше случаи, когато по чинията се натрупваха толкова много засъхнали гадости, че ако ги изтърже човек можеше да се нахрани и на Томи това никак не му беше чуждо. Когато се натрупаше прекалено много боклук, отваряхме малката плъзгаща се врата на кухнята и го хвърляхме във вътрешния двор. На теория, този двор щеше да е приятно място, достатъчно голямо за стол и за барбекю, но вместо това там имаше торби с бутилки от алкохол, натрупани толкова нависоко, че когато изхвърляхме боклука, трябваше да подпираме останалата част от купа, за да не се изсипе обратно в къщата всеки път, когато отваряхме вратата. Съседите се оплакваха заради миризмата и плъховете, които бяха започнали да се въдят из целия двор, но ние в никакъв случай не го докосвахме, дори и след като Здравния Отдел на Лос Анджелис се появи на вратата с документи, които ни задължават да почистим природното бедствие, което бяхме създали.

В сравнение с банята, кухнята изглеждаше безупречна. За близо деветте

месеца, през когото живяхме там, нищо веднъж не почистихме тоалетната. С Томи бяхме още тийнейджъри – не знаехме как. Под гуша имаше тампони, останали от момичетата предната вечер, а мивката и огледалото бяха почернели от боята за коса на Нюки. Не можехме да си позволим – или ни мързеше да си позволим – тоалетна хартия, така че по пода се намираха разпръснати, изцапани с лайна чорапи, флаери и страници от списания. От другата страна на вратата имаше плакат на Слим Уитман. Не съм сигурен защо.

От банята започваше коридор, който водеше до две спални. Килимът в коридора беше белязан от обгорели отпечатъци от обувки, защото репетирахме за участията си на живо като подпалвахме Нюки и течността от запалката винаги се стичаше по краката му.

Спалнята, която деляхме с Томи се падаше отляво на коридора, цялата пълна с празни бутилки и мръсни грехи. Спяхме на матраци на пода, когото бяха увити с по един някога бял чаршаф, който бе придобил цвета на размазани хлебарки. Ние обаче се мислехме за доста по-чисто изискани, защото си имахме огледална врата на гардероба. Или поне я имахме до едно време. Една нощ, когато Дейвид Луи Ром беше при нас и седеше на пода с голяма купчина кокаин, който както обикновено пазеше само за себе си, вратата се откочи от пантите и се спроши в тила му. Дейв спря монолога си за около половин секунда, след което продължи. Като че ли не осъзнаваше, че се е случило нещо необичайно – и не загуби дори прашичка от наркотика си.

В своята стая Нюки имаше телевизор и двойна врата, която водеше към всекидневната. Но по някаква причина я бе заковал. Той си седеше там на пода и пишеше „Shout at the Devil“, докато всички останали купонясваха около него. Всяка нощ, след като свирехме в „Whiskey“, половината хора от публиката идваха в къщата и пиеха, грусеха се с кокаин, хероин, перкоган, разни транквилизанти и какво ли не, до което успееха да се доберат за без пари. В онзи период аз бях единственият, който се боцкаше, защото една русокоса разглежена богаташка с бисексуална ориентация и афинитет към шведските тройки и спортните коли, на име Лави, ме беше научила как да си инжектирам кока.

Имаше и членове от останките на пънк сцената като 45 Grave и Circle Jerks, които идваха на нашите почти редовни среднощни партита, докато хора от новоизлюпилите се метъл групи като Ratt и W.A.S.P., се размотаваха из двора и по улицата. Момичетата пристигаха на смени. Едни се катереха и влизаха през прозореца, а други влизаха през вратата. Аз и Томи си имахме наш прозорец, а Нюки си имаше негов. Всичко, което трябваше да кажем бе: „Тук е заето. Трябва да си ходиш.“ И те си отиваха, макар че, понякога стигаха не по-далеч от отсрещната стая.

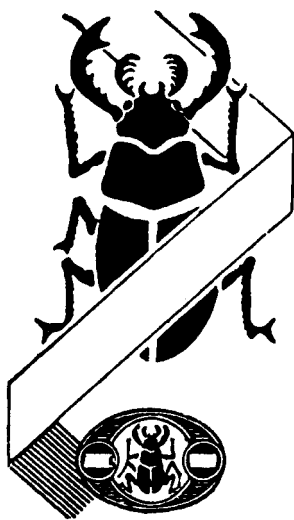
Едно от момичетата, които идваха често, беше една отвратително дебела, червенкоса мадама, която дори не можеше да се провре през прозореца. Обаче караше „Ягуар XJS“, която беше любимата кола на Томи. Повече

от всичко друго, той искаше да кара тази кола. Накрая мадамата му каза, че ако прави секс с нея, ще му даде да кара ягуара. Тази нощ с Ники влязохме в къщата и заварихме кльощавите крака на Томи, сплескани на пода, под тази огромна, гола, друскаща се маса, която безмилостно се клатеше отгоре му. Ние просто пристъпихме покрай него, взехме си ром и кола и седнахме на евтиния диван да гледаме шоуто: двамата приличаха на червен фолксваген с бели джанти, подаващи се отдолу, които с всяка секунда се сплескваха все повече. Веднага щом Томи свърши, той си закопча панталоните и ни погледна.

„Трябва да тръгвам, човече — гордо заяви той. Ще ù карам колата.“

И после се втурна — през бардака в дневната, през разнебитената входна врата, покрай струпаните тухли отвън и право в колата, доволен от себе си. Това далеч не бе последният път, в който заварвахме тези двамата, вкопчени в дяволска прегръдка.

Живяхме в тази кочина точно колкото едно дете прекарва в утробата на майка си преди да се роди. През цялото време, през което бяхме там, всичко, което искахме бе да подпишем договор. Но всичко, което получавахме беше пиене, наркотици, мацки, скандали и съдебни заповеди. Мик, който живееше с приятелката си в Манхатън Бийч, все ни повтаряше, че по този начин не се стига до договор. Но май грешеше. Това място роди Mötley Crüe, а ние, като глутница побеснели кучета, изоставихме кучката, пръгвайки си с бушуващи хормони, достатъчни да дадат начален пластък на милиони метъл банди.

Глава 2 М И К

КЪЩАТА, ПРЕДСТАВЕНА ОТ ВЪНШНА ГЛЕДНА ТОЧКА, ОТ КОЯТО СТАВА ЯСНА ВРЪЗКАТА МЕЖДУ БУЛУИНКЪЛ И ИЗВЪНЗЕМНИТЕ ФОРМИ НА ЖИВОТ

Преди все им казвах: „Знаете ли какъв ви е проблемът? Като правите разни неща, ви хващат. Така стават тия работи.“ После взех една чаша за шотовете, запратих я до другия край на стаята и никой не знаеше какво по дяволите ми става. Винаги съм бил онзи, който знае как да прави подобни неща, без да го хващат. Предполагам, че бях аутсайдерът.

С приятелката ми си имахме едно местенце в Манхатън Бийч. Никога не ми е харесвало особено да се размотавам из къщата. Този филм вече го бях гледал. Отдавна бях навършил двадесет и една, а ме още бяха на около осемнадесет. Веднъж наминах да ги видя за Коледа и там видях малко коледно дръвче, което бяха откраднали и украсили с кенове от бира, гащи, изкуствени сополи, игли и други подобни гадости. Същата вечер преди да излезем за участие в „Country Club“, ме изнесоха дръвчето в двора, напоиха го с бензин и го запалиха. На тях това им се струваше много смешно, но според мен просто смърдеше. Подобни неща ме отегчаваха доста бързо, нали се сещате. Там винаги беше такава кочина, че ако човек прокараше пръст, по която и да е повърхност, под ноктите му се насъбираше мръсотия. Предпочитях да си стоя вкъщи и да пия, или да си дрънкам на китарата.

Ники излизаше с някаква вещица, с която правеше секс в гардероба или в ковчег у тях. Томи излизаше с... не си спомням името ѝ, но всички я наричахме Булуинкъл. А лосът не е сред най-красивите животни. Случваше се тя да откача и да изтръгва пожарогасители от стената и да ги мятта през прозореца, за да влезе в къщата. За мен, тя беше глупава, млада, властна личност, която май нещо беше побъркана. Аз никога не бих могъл да бъда толкова агресивен – да разбия прозорец с риск да се нараня.

В душите на такива хора има нещо, което на мен ми идва в повече. На

всички им харесва да търсим извънземни, но аз мисля, че ние сме извънземните. Ние сме наследниците на проблемните хора от други планети. Също както Австралия е била затвор на Англия, където са изпрацали престъпници и т.н., така е и със Земята. Тук именно са ни захвърлили. Ние сме шибаните ненормалници от някъде другаде, просто купчина боклуци.

Боли ме гърбът.

отляво надясно:

Роб Хемфил, Франк Ферана (по-известен като Никси Сике), с приятели пред гимназията „Roosevelt“, Сиатъл.

ЧАСТ ВТОРА

ВЯТЪРНИЧАВИ ПО РОЖДЕНИЕ

Глава I Н И К И

ИЗПИТАНИЯТА И ПРЕМЕЖДИЯТА НА МЛАДИЯ НИКИ,
КОГАТО НАШИЯТ ГЕРОЙ БИВА ЖЕСТОКО ПРЕБИТ, ЗАЩОТО СИ
Е ЧЕТКАЛ ЗЪБИТЕ В НЕПРАВИЛНАТА ПОСОКА, А ОСВЕН ТОВА
И НАУЧАВА ТЪНКОСТИТЕ НА КЛАНЕТО НА ЗАЙЦИ, ПРЕВРЪЩА
КУТИЯ ЗА ОБЯД В ОРЪЖИЕ ЗА САМОЗАЩИТА, ХОДИ ХВАНАТ
ЗА РЪКА СЪС СЛАДУРАНАТА САРА ХОПЪР И ПРОДАВА АМФЕТИ

Бях на 14 години, когато направих така, че да арестувам майка ми.

Беше ми се ядосала за нещо – че съм стоял до късно навън, че не съм си пишел домашните, че съм слушал музика прекалено силно, обличал съм се бил като мърльо, не помня точно – и това преля чашата. Преди да изляза с гръм и трясък през входната врата си разбих баса в стената,

захвърлих си уредбата в ъгъла на стаята, разкъсах плакатите на MC5 и на Blue Cheer и оставих дупка от рипника си в черно-белия телевизор на долния етаж. Отвън започнах методично да мятам камъни към всички прозорци на къщата.

Това обаче бе само началото. От известно време планирах следващия си ход. Изтичах до една съседна къща, пълна с отпренки, с които обичах да се друсам и им поисках нож. Някой ми подхвърли малка кама. Извадих острието, протегнах си покривката с гривни лява ръка и забих ножа точно над лакътя, като го приплъзнах надолу с около десетина сантиметра и доста-тъчно надълбоко, за да се види косъмта. Не усетих нищо. Всъщност, мислех, че изглежда доста яко.

След това извиках полиция и казах, че майка ми ме е нападнала.

Исках да я заключат някъде, за да мога да живея сам. Планът ми обаче, се обърна срещу мен. От полицията казаха, че като малолетен, който живее под нейното попечителство, ако подам обвинения, ще трябва да ме настанят в дом за малолетни до навършване на осемнадесет. Това означаваше, че нямаше да мога да свиря на китарата за четири години. А ако не можех да свиря четири години, това значеше, че никога няма да пробия. А аз трябва-ваше да пробия. За това нямаше две мнения – поне в моето съзнание.

Така че направих уговорка с майка ми. Казах ѝ, че няма да подавам оплакване за насилие, ако тя отстъпи, ако ме остави сам, ако ме остави намира. Казах ѝ: „Никога не си била насреца, когато съм имал нужда, така че просто ме остави.“ И тя го направи.

Никога не се върнах. Това бе един дълго чакан край на пътешествие към бягството и независимостта, който бе предначертан преди много време. Всичко започна като в онази класика на Ричард Хел: „Black Generation“: „I was saying let me out of here before I was even born.“²

Роден съм на 11.10.1958 г., в 7:11 часа сутринта, в Сан Хосе. Родил съм се възможно най-рано и дори още оттогава най-вероятно не бях спал от предната нощ. Майка ми имаше почти толкова късмет с имената, колкото имаше и с мъжете. По паспорт се казва Деяна Хайт – фермерско момиче от Айдахо, с пламък в очите. Тя беше хитроумна със силна воля и изключително зашеметяваща – като филмова звезда от 50-те, със стилна къса прическа, ангелско лице и фигура, която караше хората по улиците да се обръщат след нея. Само че беше черната овца в семейството, точната противоположност на нейната перфектна, разглежена сестра, Шарън. Майка ми притежаваше един неукротим, див характер: съвършено непостоянна, склонна към всевъзможни приключения и крайно неспособна да създаде каквото и да е усещане за стабилност. Определено беше моя майка.

Искала е да ме кръсти или Майкъл, или Ръсел, но преди да има тази възможност, сестрата попитала за името баща ми, Франк Карлтън Ферана,

² „Казвах им да ме пуснат, още преди да съм се родил.“ – Бел. прев.